

Sygn. akt **II K 430/15**

WYROK

w Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Monika Pietrzyk**

Protokolantka: st. sekr. sąd. Barbara Krężel

Przy udziale Prokuratora Rejonowego w Kamiennej Górze – H. B.

po rozpoznaniu w dniach 15 października 2015 r., 7 grudnia 2015 r. i 18 lutego 2016 r. sprawy karnej

1. S. B., s. E. i M. z d. B.,

ur. (...) w K.

Oskarżonego o to, że:

I. w okresie pomiędzy 15.09.2011 r. a 20.01.2012 r. w K. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5822,50 zł w ten sposób, że w celu uzyskania odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej innego uczestnika ruchu wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności przebiegu kolizji z dnia 12.09.2011 r. z jego udziałem poprzez podanie nieprawdziwych danych co do uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) oraz nieprawdziwego przebiegu zdarzenia drogowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję pokrzywdzonego podmiotu z dnia 20.01.2012 r. co do wypłaty świadczenia,

t.j. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

II. w dniu 03.10.2011 r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8232,50 zł w ten sposób, że P. K. (1) w celu uzyskania odszkodowania z ubezpieczenia Autocasco pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności przebiegu kolizji z dnia 12.09.2011 r. z udziałem pojazdu marki A. (...) kierowanego przez P. K. (1) oraz pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez S. B. poprzez podanie nieprawdziwych danych co do uszkodzeń pojazdu marki A. (...) oraz nieprawdziwego przebiegu zdarzenia drogowego,

t.j. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

2. P. K. (1), s. J. i K. z d. W.,

ur. (...) w K.

Oskarżonego o to, że:

I. w dniu 03.10.2011 r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8232,50 zł w ten sposób, że w celu uzyskania odszkodowania z ubezpieczenia Autocasco pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności przebiegu kolizji z dnia 12.09.2011 r. z udziałem pojazdu marki

A. (...) kierowanego przez P. K. (1) oraz pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez S. B. poprzez podanie nieprawdziwych danych co do uszkodzeń pojazdu marki A. (...) oraz nieprawdziwego przebiegu zdarzenia drogowego,

t.j. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II. w okresie pomiędzy 15.09.2011 r. a 20.01.2012 r. w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. B. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5822,50 zł w ten sposób, że S. B. w celu uzyskania odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej innego uczestnika ruchu drogowego wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności przebiegu kolizji z dnia 12.09.2011 r. z udziałem pojazdu marki A. (...) kierowanego przez P. K. (1) oraz pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez S. B. poprzez podanie nieprawdziwych danych co do uszkodzeń pojazdu marki A. (...) oraz nieprawdziwy przebieg zdarzenia drogowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję pokrzywdzonego podmiotu z dnia 20.01.2012 r. co do wypłaty świadczenia,

t.j. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

1. S. B. i P. K. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punktach I i II części wstępnej wyroku przy przyjęciu, że działali oni w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 14.09.2011 r. do 20.01.2012 r., to jest popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec S. B. i P. K. (1) kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący po 2 (dwa) lata,

3. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec S. B. i P. K. (1) grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec S. B. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części przez zapłatę kwoty 1 940 zł na rzecz (...) Centrum (...) z/s we W.,

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec P. K. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części przez zapłatę kwoty 3 882,50 zł na rzecz (...) Centrum (...) z/s we W.,

6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od S. B. koszty sądowe w części, to jest w kwocie 846,89 zł na rzecz Skarbu Państwa i nie wymierza mu opłaty,

7. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od P. K. (1) koszty sądowe w kwocie 1 066,89 zł na rzecz Skarbu Państwa, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 220 zł.

Sygn. akt: II K 714/15

UZASADNIENIE

S. B. nabył w dniu 03.09.2011 r. używany samochód osobowy marki A. (...) od A. B. (1). Poprzednim właścicielem pojazdu był M. K.,

P. K. (1) był właścicielem pojazdu A. (...) o nr rej. (...). W dniu 28.05.2011 r. zawarł on na wyżej wskazany samochód z (...) polisę w zakresie autocasco nr (...), z okresem ubezpieczenia od 01.06.2011 r. do 31.05.2012 r.

Dnia 14 września 2011 r. P. K. (1) zgłosił szkodę z własnego ubezpieczenia autocasco. Podał, że w dniu 12 września 2011 r. około godz. 11.00 w pobliżu miejscowości J. uderzył swoim samochodem w tył skręcającego przed nim pojazdu

A. (...). Wskazał, że nie było świadków zdarzenia drogowego, na miejsce nie była wzywana policja, a jego pojazd został na linie zaholowany na parking pod sklep w J..

W dniu 15 września 2011 r., za pośrednictwem telecentrum (...) S. A., S. B. zgłosił, zaistnienie kolizji drogowej, opisując jej okoliczności zgodnie, z tym o czym informował dzień wcześniej P. K. (1). Dodatkowo wskazał, że jego samochód zaholowany został na posesję jego znajomego do L., za co zapłacił 200 zł. Podał również jakie uszkodzenia powstały w jego aucie w wyniku zdarzenia oraz, że jego auto przed przedmiotową szkodą nie miało nie naprawionych uszkodzeń. Następnie dnia 30 listopada 2011 r. oskarżony potwierdził swój udział w kolizji spowodowanej przez kierującego samochodem A. (...), uszczegóławiając informacje o jej przebiegu i tym co nastąpiło później, aczkolwiek na część pytań zadawanych mu przez pracownika (...) Centrum (...) z siedzibą we W., nie potrafił odpowiedzieć, powołując się na niepamięć. S. B. do zgłoszenia dołączył również szkic miejsca zdarzenia i oświadczenie sprawcy.

Uszkodzenia pojazdów A. (...) o nr rej. (...) i A. (...) o nr rej. (...) nie powstały w okolicznościach przedstawianych przez S. B. i P. K. (1).

W dniu 23.09.2011 r. likwidator techniczny dokonał oględzin pojazdu A. (...) i zakwestionował część jego uszkodzeń, jako nie mogących powstać w związku ze zgłoszonym zdarzeniem. Naprawę pozostałych uszkodzeń uznano jako ekonomicznie nieuzasadnioną. Wysokość szkody całkowitej A. (...) ustalono na 5 822,50 zł i w dniu 3 października 2011 r. odszkodowanie w tej kwocie wypłacono P. K. (1).

Podejmowane przez pracowników (...) Centrum (...) z siedzibą we W. próby późniejszego kontaktu telefonicznego – w dniach 24, 25 i 28 listopada 2011 r. - z P. K. (1) na podany przez niego numer były nieskuteczne. Oskarżony ten nie reagował również na wysyłaną do niego korespondencję, w sprawie złożenia dalszych wyjaśnień odnośnie przebiegu zdarzenia drogowego.

Likwidator dokonujący oględzin pojazdu w dniu 23.09.2011 r. zakwestionował część uszkodzeń pojazdu A. (...), stwierdzając, że nie mogły powstać w związku ze zgłoszonym zdarzeniem. Wysokość szkody całkowitej A. (...) ustalono na 5 822,50 zł.

W dniu 06.10.2011 r. likwidator techniczny dokonał oględzin miejsca kolizji i wykonał dokumentację zdjęciową.

Następnie rzeczoznawca, w opinii z dnia 28 października 2011 r. stwierdził, że tylko część uszkodzeń pojazdów A. (...) o nr rej. (...) i A. (...) o nr rej. (...) odpowiada sobie nawzajem.

Dnia 17.01.2013 r. CBS KGP Wydział w J. poinformował (...) Centrum (...) z siedzibą we W. o tym, że samochód A. (...) o nr rej. (...) został zatrzymany w związku z podejrzeniem podrobienia numerów identyfikacyjnych pojazdu.

Dnia 2 stycznia 2012 r. odmówiono S. B. wypłaty odszkodowania.

Dowód: kserokopia dokumentacji (...) Centrum (...) z siedzibą we W. oraz nagrania zarejestrowane na płycie CD k. 6-57,

zeznania świadka P. K. (2) k. 64-66, 282-282v,

zeznania świadka S. C. k. 116v, 352v-353,

częściowo wyjaśnienia S. B. k. 195, 206, 281-282, 282v,

częściowo wyjaśnienia P. K. (1) k. 320v-321,

dokumentacja fotograficzna k. 309-319,

opinia pisemna biegłego A. P. k. 142-169,

opinia ustna biegłego W. C. k. 335-351;

W dniu 12 września 2011 r. P. K. (1) i S. B. nie kontaktowali się ze sobą telefonicznie, na numery podane w toku postępowania dotyczącego likwidacji szkód. P. K. (1) podał wówczas numer telefonu przypisany do innej osoby. Tego dnia pomiędzy godziną 7.34, a 10.49 trzykrotnie połączenia z numerem S. B. inicjowano z numeru (...), a raz oskarżony inicjował połączenie z tym numerem. Natomiast o godzinie 11.32 dzwoniło z tego numeru do P. K. (1).

Dowód: wykaz połączeń i dane abonentów k. 94-95, 102-105;

Oskarżeni nie byli dotychczas karani sądownie.

Dowód: karta karna k. 258-259, 260;

S. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, w których podał okoliczności dotyczące kolizji i zachowania jej uczestników zgodne ze zgłoszeniem dokonany u ubezpieczyciela. Zapoznany z dokumentacją fotograficzną pojazdu A. (...) stwierdził, że z tego co pamięta, to przód tego auta po uderzeniu w tył A. (...) nie był tak mocno wgnieciony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił ponadto, że o zgłoszeniu szkody przez drugiego kierującego dowiedział się w Inspektoracie (...) w K., jeszcze zanim sam telefonicznie zgłosił szkodę.

P. K. (1) również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, twierdząc, że doszło do kolizji, a jej przebieg był taki jak przedstawił to ubezpieczycielowi.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu, iż nie doszło do kolizji drogowej w dniu 12 września 2011 r. w miejscu i okolicznościach przedstawianych przez oskarżonych - najpierw w zgłoszeniu szkody, a następnie w wyjaśnieniach. W tym zakresie Sąd w pełni dał wiarę wydanym na potrzeby niniejszego postępowania opiniom biegłych.

Na zlecenie oskarżyciela publicznego wydana została opinia pisemna przez biegłego sądowego A. P.. Biegły ten analizując materiał dowodowy brał również pod uwagę treść złożonych przez oskarżonych w sprawie zeznań. Powyższe ostatecznie nie miało jednak znaczącego wpływu na ocenę przydatności ww. opinii w niniejszym postępowaniu. Treść opinii wskazuje, że wnioski w niej zawarte są wynikiem oceny wzajemnego usytuowania uczestników i sytuacji wypadkowej przedstawianej ubezpieczycielowi przez oskarżonych w kontekście wyników oględzin pojazdów i dokumentacji fotograficznej.

Sąd zlecił wydanie opinii pisemnej biegłemu sądowemu W. C..

Obaj biegli stwierdzili jednoznacznie, że nie jest możliwe, aby uszkodzenie samochodu A. (...) powstało w wyniku najechania na tył pojazdu A. (...), który ma kształt obły. W opiniach zgodnie wskazano, że przeszkoda, która mogła spowodować deformację przodu samochodu P. K. (1) miała kształt pionowy smukły, typu słup. Dodatkowo W. C. podał, że jej średnica była stosunkowo nieduża, około 0,2 m, zaś A. P. zwrócił uwagę, że musiała znajdować się na wysokości powyżej 0,3 m od podłoża i mieć wysokość nie mniejszą niż 0,8 m. W obu opiniach jednolicie oceniono również, że odkształcenie tylnej części samochodu A. (...) nie odpowiada nie tylko odkształceniom samochodu A. (...), ale również nie koreluje z podawanym przez oskarżonych ustawieniem obu pojazdów względem siebie. Biegły A. P. posłużył się modelami, zaś biegły W. C. rysunkami przedstawiającymi sylwetki pojazdów i ich przykładowymi ustawieniami kolizyjnymi. W opiniach jednoznacznie stwierdzono brak korelacji przyczynowo – skutkowej pomiędzy głównymi uszkodzeniami tyłu samochodu S. B. i przodu samochodu P. K. (1). Zdaniem Sądu odwzorowane przez biegłych położenie samochodów względem siebie, przekonuje o słuszności zawartych w opiniach wniosków, to jest, że uszkodzenia tyłu samochodu A. (...) nie korelują wysokością, ukształtowaniem i umiejscowieniem z uszkodzeniami przodu samochodu A. (...). Biegli nie wykluczyli najechania przez S. B. na skarpe, jednak w opinii sporządzonej na etapie postępowania sądowego zwrócono uwagę na to, że ostre, nieregularnie wystające krawędzie skał w sytuacji kolidowania pojazdu z tymi przeszkodami, powodują nie tylko charakterystyczne zarysowania na elementach z tworzyw sztucznych, ale także ich wgniecenia, pęknięcia, rozerwania czy przedziurawienia, czego w zasadzie nie widać

na przednich elementach samochodu A. (...). Biegły W. C. stanowczo wykluczył, aby uszkodzenie szyby czołowej, podszybia, tarczy koła i pokrywy silnika w samochodzie A. (...) mogły mieć związek z podawanym przez oskarżonych zdarzeniem drogowym.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód opinie sporządzone przez biegłego W. C. i A. P.. W wyczerpujący sposób wyjaśniają one, zawarte w nich wnioski, zawierają nadto fachowe uzasadnienie, są sporządzone zgodnie z zasadami prawidłowego formułowania opinii, brak jest w nich sprzeczności, czy niespójności. Opinie biegłych, udzielają odpowiedzi na wszystkie postawione pytania i są dla Sądu przekonującymi dowodami. Istotnym argumentem przemawiającym za wiarygodnością opinii jest ich zbieżność, pomimo, iż powstały niezależnie do siebie - biegły W. C. nie znał wcześniej wydanej w sprawie opinii. Ponadto opinie biegłych zgodne są z wnioskami rzeczoznawcy (...).

Ujawnione ślady na pojazdach wskazują, że uszkodzenia powstały w innych okolicznościach niż deklarowane przez oskarżonych w zgłoszeniach szkód, a następnie w wyjaśnieniach. Wobec powyższego za niewiarygodne potraktowano ich twierdzenia, jakoby doszło do kolizji samochodów A. (...) i A. (...).

Pomimo, iż dla dokonania powyższej oceny wystarczającymi są opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego, nie sposób pominąć innych dowodów wskazujących na dokonanie niezgodnego z prawdą zgłoszenia do ubezpieczyciela.

Obaj oskarżeni zarówno na etapie zgłaszania szkód, jak w też w swoich wyjaśnieniach nie potrafili przytoczyć uszkodzeń samochodu drugiego kierowcy. S. B. w dodatkowym oświadczeniu powoływał się na nie pamięć lub niewiedzę odnośnie innych istotnych szczegółów, dotyczących chociażby sporządzenia oświadczenia przez sprawcę, wyglądu lawety, która holowała jego samochód, czy danych kierowcy lawety. P. K. (1) uniemożliwił dodatkowe rozpytanie go przez pracowników (...). Powyższe świadczy o tym, że oskarżeni przygotowali jedynie wersję zdarzenia, nie obejmującą istotnych kwestii poruszanych przez pracowników firmy ubezpieczeniowej, wobec czego, aby uniknąć zdemaskowania swojego oszustwa – odpowiadali wymijająco lub nie udzielali w ogóle informacji dotyczących kwestii, których nie uznali, a które bez wątplenia byłyby im wiadome, gdyby faktycznie do kolizji doszło.

Nie bez znaczenia jest również analiza połączeń przychodzących i wychodzących z numerów telefonów oskarżonych. Wprawdzie nie kontaktowali się oni ze sobą nawzajem w dniach 12 i 13 września 2011 r., jednak obaj prowadzili rozmowy z inną osobą. Powyższe świadczy o tym, że za pośrednictwem kogoś trzeciego przygotowali wersję przedstawioną następnie ubezpieczycielowi. Należy również zwrócić uwagę na to, że S. B. w ogóle w dniu 12 września 2011 r. nie wykonywał połączeń od godziny 10.49, do godziny 16.02. Połączenie wychodzące o godzinie 10.49 trwało zaledwie 38 s. Tak krótki czas rozmowy nie pozwoliłby na poinformowanie o kolizji, miejscu jej zaistnienia oraz wezwanie pomocy. Czas tego połączenia nie koreluje również z czasem wykonywania połączenia przez P. K. (1), ten bowiem dzwonił o 11.29 (wcześniej w tym dniu podjął próbę wykonania połączenia wychodzącego o godz. 9.16. Powyższe w ocenie Sądu przeczy temu, że oskarżony S. B. wzywał kogoś do holowania jego pojazdu po kolizji. Wniosek ten potwierdzają, zeznania R. K., który zaprzeczył, aby zabierał lawetą pojazd A. (...) z okolic J. do L..

Wszystkie przytoczone powyżej okoliczności pozwalają na uznanie, iż wyjaśnienia oskarżonych, w których nie przyznają się do zarzucanych im czynów nie zasługują na wiarę.

Jako prawdziwe należało potraktować zeznania P. K. (2), głównego specjalisty Zespołu (...) z siedzibą we W., które w pełni znajdują potwierdzenie w dokumentacji pochodzącej od jego pracodawcy.

Za niewiarygodne uznano zeznania świadka M. K. dotyczące okoliczności sporządzenia umów kupna sprzedaży samochodu A. (...). Jedyne osoba będąca właścicielem pojazdu może zawrzeć umowę ubezpieczenia OC, a taka umowa została zawarta w dniu 12.01.2011 r. na jego dane, jako posiadacza pojazdu (vide k. 34 akt sprawy). Uzyskanie zwrotu składek za takie ubezpieczenie możliwe jest dopiero po okazaniu umowy sprzedaży pojazdu. Wobec powyższego twierdzenie M. K. jakoby wypisał obie umowy w chwili, gdy zwracał pojazd po jego kilkudniowym użytkowaniu, bez danych odpowiednio sprzedającego i kupującego, jest nieprzekonywujące. Nie można również dać wiary, aby nie zwrócił on uwagi na uszkodzenia zewnętrzne pojazdu, gdyby użytkował go przez kilka dni. Nie było możliwe ustalenie,

czy świadek ten w ogóle miał bezpośredni kontakt z A. (...), czy był jedynie właścicielem samochodu „na papierze”, a tym samym, czy zataił faktyczny stan pojazdu, czy w ogóle go nie znał.

Z zeznań wyżej wskazanego wynikało, że pojazd zauważył w warsztacie samochodowym w L. należącym do państwa B.. Przesłuchany w charakterze świadka M. B., zatrudniony jako mechanik w tej firmie, potwierdził dokonywanie usługi w zakresie ustawiania zbieżności kół w pojeździe oraz stwierdził, że samochód A. (...) nie posiadał wówczas, bądź on sobie nie przypomina, uszkodzeń zewnętrznych. Brak było podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom tego świadka.

Świadek A. B. (2) potwierdził, że był właścicielem samochodu A. (...), który nabył od R. B.. Podał, że użytkował auto przez kilka miesięcy, po czym poprzedni właściciel odebrał od niego pojazd, gdyż nie wpłacił całej kwoty, za jaką miał go nabyć. Zeznał on, że auto, prócz ewentualnych rys, nie miało większych uszkodzeń w czasie gdy z niego korzystał. Zeznanie świadka uznano za zgodne z prawdą.

Zeznanie wskazanych wcześniej świadków nie pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie stanu technicznego pojazdu A. (...) przed dniem 12 września 2011 r.

Świadek S. C. potwierdził zholowanie pojazdu A. (...) ze skrzyżowania drogi z M. z drogą do J.. Został on po raz pierwszy przesłuchany ponad rok po dacie rzekomej kolizji. Nie podał on żadnych szczegółów dotyczących stanu pojazdów, które miały uczestniczyć w zdarzeniu drogowym. Na podstawie zeznań tego świadka nie tylko nie sposób potwierdzić, że holował on samochód należący do P. K. (1) w dniu 12 września 2011 r. i ówczesnych uszkodzeń pojazdu ale też tego, że drugim pojazdem widzianym przez niego na skrzyżowaniu było A. (...) należące do S. B.. Sąd nie znalazł podstaw by zakwestionować wiarygodność wskazanego świadka, przy czym w żadnym razie nie można uznać, że są one wystarczające do potwierdzenia, iż doszło do szkody zgłoszonej ubezpieczycielowi. Samochód A. (...) mógł bowiem brać udział w kolizji z innym autem niż A. (...) w okolicy skrzyżowania z drogą do J., bądź zostać tam przywieziony już uszkodzony, aby uwiarygodnić wersję zdarzenia uzgodnioną przez oskarżonych.

Oskarżony S. B. podał, że jego auto holowane było z miejsca zdarzenia drogowego przez R. B., który obecnie nazywa się K.. Jako zgodne z prawdą uznano zeznanie świadka R. K., który potwierdził fakt holowania samochodu A. (...) należącego do jego kuzyna S. B. z K. do L.. Wskazany świadek stwierdził, że auto miało wówczas uszkodzony przód i tył. Zaprzeczył on, aby w 2011 r. był na miejscu jakiejś kolizji w okolicy J. i holował stamtąd jakiś pojazd. Zeznanie tego świadka były stanowcze i jednoznaczne, a żaden z przeprowadzonych dowodów nie dawał podstaw do ich zakwestionowania.

Sąd uznał, iż oskarżeni S. B. i P. K. (1) działali wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od 14.09.2011 r. do 20.01.2012 r. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i usiłował doprowadzić (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 5 822,50 zł lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowną decyzję pokrzywdzonego podmiotu z dnia 20.01.2012 r. co do wypłaty świadczenia S. B. w związku z uszkodzeniami pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), a nadto doprowadzili (...) Centrum (...) z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8232,50 zł, którą to kwotę uzyskał P. K. (1) z ubezpieczenia Autocasco pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), przy czym działali oni w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności przebiegu kolizji z dnia 12.09.2011 r. z ich udziałem poprzez podanie nieprawdziwych danych co do uszkodzeń pojazdów marki A. (...) o nr rej. (...) i pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) oraz nieprawdziwego przebiegu zdarzenia drogowego, czym wyczerpali znamiona występkę z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Niewątpliwie oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu skoro obaj w tym samym czasie podali ubezpieczycielowi zbieżnie i jednocześnie nieprawdziwe informacje dotyczące zaistnienia kolizji drogowej i uszkodzenia w jej wyniku należących do nich pojazdów. Wiedzieli oni obaj, że takie wprowadzające w błąd zgłoszenie może doprowadzić do wypłaty odszkodowania obu oskarżonym i takie było ich zamierzenie. Okres ich działania trwał od dokonania zgłoszenia przez P. K. (1), aż do zakończenia postępowania dotyczącego likwidacji szkody w pojeździe A. (...). Powyższe skutkować musiało modyfikacją zarówno w zakresie opisu, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym czynu.

Bez wątplenia S. B. i P. K. (1) działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i drugiego – uszkodzenia ich pojazdów powstały w wyniku innych zdarzeń niż zgłoszona przez nich kolizja, a zatem odszkodowanie im nie przysługiwało. Oskarżeni bezpośrednio zmierzali do oszustwa, chcąc uzyskać nienależne im kwoty odszkodowania, przy czym osiągnęli oni swój cel, co do uzyskania świadczenia przez P. K. (1) – otrzymał on w dniu 03.10.2011 r. kwotę 8 232,50 zł, natomiast zamiaru swego nie osiągnęli w zakresie uzyskania odszkodowania przez S. B. , gdyż towarzystwo ubezpieczeniowe po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego wykluczyło możliwość zaistnienia sytuacji kolizyjnej w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody i późniejszych wyjaśnieniach. S. B. nie skorzystał z przysługującej mu możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

W zakresie winy oskarżonych Sąd zważył, iż nie są oni chorzy psychicznie i nie cierpią na zaburzenia na tym tle. Zachowanie S. B. i P. K. (1) nie było determinowane czynnikami wyłączającymi lub ograniczającymi swobodne podejmowanie decyzji. Oskarżeni rozumieli zatem znaczenie swego czynu, a tym samym ich wina nie budzi wątpliwości.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez S. B. i P. K. (1) czynu należy stwierdzić, iż jest on umiarkowany. Usiłowali oni dokonać oszustwa na kwotę prawie sześciu tysięcy złotych, natomiast dopuścili się oszustwa na kwotę 8 232,50 zł. Zwrócić też należy uwagę na sposób, w jaki działali oskarżeni. Przygotowali oni szkic miejsca zdarzenia, oświadczenie sprawcy, zmyślili zdarzenie mające uzasadnić wystąpienie uszkodzeń obu pojazdów. Ich działanie trwało ponad cztery miesiące. Jednocześnie narazili oni towarzystwo ubezpieczeniowe na długą, żmudną i kosztowną drogę prowadzącą do wykazania, iż oskarżeni wyłudzili nienależną im kwotę.

Podstawą odmowy wypłaty odszkodowania z autocasco jest brak prawa jazdy osoby kierującej samochodem, kierowanie pojazdem pod wpływem alkoholu lub środków odurzających lub celowe uszkodzenie samochodu. Z uwagi na podanie nieprawdziwych danych dotyczących okoliczności powstania uszkodzeń w pojeździe A. (...), nie była możliwa weryfikacja, czy przynajmniej jedna z tych przesłanek nie wystąpiła.

Przy wymiarze oskarżonym kary, za okoliczność łagodzącą Sąd uznał ich uprzednią niekaralność.

Za powyższe przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Sąd skazał oskarżonych na kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara mieszcząca się w dolnym zakresie przewidzianym dla tego występku. Wskazać należy, iż dopuszczalny wymiar kary w niniejszym przypadku mieści się w granicach od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Sąd zdecydował o wymierzeniu kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wymierzona sankcja w żadnym razie nie przekracza zatem stopnia winy sprawców. Dopuścili się on bowiem przestępstwa umyślnego, zaś motywem jego działania była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, kosztem towarzystwa ubezpieczeniowego.

Sąd u oskarżonych dopatrył się pozytywnej prognozy kryminologicznej, która pozwala na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonych wobec nich kary pozbawienia wolności, na okres próby wynoszący 2 lata. W ocenie Sądu realizacja celu kary w zakresie osiągnięcia zadań zapobiegawczych i wychowawczych wobec tych sprawców może nastąpić przy zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając, iż przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. są względniejsze – w przypadku zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności okres próby może zostać orzeczony od roku do trzech lat, zaś uprzednio określony był w granicach od 2 do 5 lat, zastosowano przepisy obowiązujące w chwili orzekania.

Sąd postanowił na mocy art. 33 § 2 k.k. orzec od oskarżonych grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione będzie orzeczenie od S. B. i P. K. (1) grzywny, zwłaszcza, że kara pozbawienia wolności warunkowo zawieszona nie byłaby w żaden sposób odczuwalna dla oskarżonych. Powyżej wskazany wymiar grzywny zagwarantuje odpowiednią dotkliwość

środka karnego. Grzywna będzie, obok kary pozbawienia wolności środkiem bezpośrednio oddziaływującym na oskarżonych.

Uwzględniając fakt rzeczywistego osiągnięcia korzyści majątkowej jedynie przez P. K. (1), wobec tego oskarżonego orzekł obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części, dwukrotnie wyższej kwocie niż od S. B..

Sąd znalazł podstawy do zwolnienia oskarżonego S. B. od ponoszenia opłaty bowiem oskarżony nie pracuje, nie osiąga żadnych dochodów i nie posiada majątku większej wartości. Uwzględniając jednocześnie fakt dotychczasowej stabilności zawodowej tego oskarżonego, wskazującej na możliwość uzyskania przez niego zatrudnienia w najbliższej przyszłości, nie znaleziono podstaw do zwolnienia tego oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie. Sytuacja finansowa i majątkowa nie dawała podstaw do zwolnienia P. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty.